

[Indenrigsministeren]

ke, at vi har opbygget et for stort behandlingsapparat i sundhedsvæsenet, og det er min bestemte opfattelse, at det behandlingsapparat, vi har, skal vi beholde og også videreudvikle i rimelig grad. På længere sigt kan det imidlertid være rigtigt at foretage en vis korrektion af fordelingen af ressourceindsatsen til fordel for den forebyggende indsats. Selv mindre korrektioner vil jo her kunne få en absolut følelig effekt, når henses til forebyggelsens hidtidige beskedne andel (ca. 3 pct.) af sundhedsvæsenets samlede ressourceforbrug.

Den praktiske tilrettelæggelse af den øgede forebyggelse.

Udvalget mener, at det vil være en væsentlig forudsætning for udviklingen af en effektiv forebyggende indsats såvel i sundhedssektoren som i andre sektorer, at der etableres et tæt samarbejde på tværs af samfundssektorer og faggrænser. Der peges navnlig på, at den nære sammenhæng mellem på den ene side forebyggelse og på den anden side presset på sundhedsvæsenets behandlingsapparat ikke altid erkendes i den enkelte sektor uden for sundhedssektoren. Som følge deraf undervurderes ofte såvel den sundhedsmæssige som den samfundsøkonomiske værdi af forebyggende indsats med det resultat, at indsatsen prioriteres tilsvarende lavt i forhold til den pågældende sektors primære formål.

På denne baggrund har udvalget foreslået, at der nedsættes et særligt råd for sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse – et forebyggelsesråd.

Rådet skulle som hovedopgave forestå en løbende kritisk vurdering af forebyggende foranstaltninger og foreslå nye foranstaltninger til sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse. Som et led heri bør rådet tage initiativ til en regelmæssig vurdering af det aktuelle sygdomsbillede, sammenholde det med eksisterende forebyggende foranstaltninger og i nødvendigt omfang foreslå ændringer i disse. Rådet skal søge at udvælge de områder, hvor en forebyggende indsats formodes at få størst effekt. Et væsentligt led i rådets opgaver vil blive at fremme og samordne den sundheds-pædagogiske indsats.

Efter udvalgets opfattelse bør rådet have en så stærk position i forhold til de beslutende myndigheder, at der opnås realistiske

muligheder for gennemførelse af rådets forslag, uden at rådets selvstændighed bringes i fare.

Jeg er helt enig med udvalget i, at det for at fremme den ønskede styrkelse af forebyggelsen er vigtigt, at der sker en samordning og fælles udvikling af alle forebyggelsens initiativer.

På den anden side kan man godt nære betænkelighed ved tanken om at skulle oprette endnu et administrativt organ.

Når jeg trods alt mener at burde gå ind for oprettelse af et forebyggelsesråd, skyldes det navnlig to omstændigheder:

Hvis forslaget om en bredt anlagt forebyggende indsats skal have mening, vil det være nødvendigt at mobilisere en virkelig tværfaglig ekspertise, der ikke bare dækker sundhedsfaglig, men også pædagogisk, social, teknisk og anden specialviden. Ingen eksisterende organer dækker imidlertid en så bred fagkundskab, heller ikke sundhedsstyrelsen, som det ellers ville være nærliggende at tænke på. Noget andet er, at sundhedssektoren og dermed også sundhedsstyrelsen må have en central rolle i den generelle planlægning af samfundets forebyggende indsats, dels som repræsentant for den sundhedsmæssige sagkundskab, dels fordi det navnlig er sundhedsvæsenet, der har mulighed for at registrere de sundhedsmæssige skader af manglende forebyggelse.

For det andet mener jeg, at en hurtig opprioritering af den forebyggende indsats ikke vil kunne gennemføres uden støtte fra et på én gang ideskabende og koordinerende råd, der har kontakt til alle relevante dele af samfundet.

Med hensyn til forebyggelsesrådets referencelinier finder jeg det både naturligt og hensigtsmæssigt, at rådets indstilling afgives til vedkommende ressortminister via sundhedsstyrelsen. Styrelsen er det offentliges øverste rådgiver i forhold, som kræver speciel sundhedsfaglig sagkundskab, og en sådan rådgivning bør sikres de enkelte ressortministre, der har det direkte ansvar for en stillingtagen til forebyggelsesrådets indstilling. Med henblik på at sikre en konsekvent politik på dette område kan det være hensigtsmæssigt, at den for sundhedsvæsenet ansvarlige minister tillige løbende orienteres om forebyggelsesrådets og sundhedsstyrelsens indstillinger, således at han kan gøre de spe-